

VILÁGSZÉP NÁDSZÁL KISASSZONY

Egyszer egy királyfi
Mit gondolt magába?
Kenyeres tarisznyát
Akasztott nyakába.

Elindult világgá,
Házasodni készül.
No majd meghalljátok:
Kit vesz feleségül.

Szebbnek kell lennie
Minden élő lánynál,
Az legyen a földön
A legszebb virágszál.

De mit ér a szépség
Ártatlanság nélkül?
Angyali jóság is
Ragyogjon szemébül.

Elmájében ilyen
Gondolatot forgat:
"Hol találom meg a
Legszebbet, legjobbat?"

Igazíts, vezérelj
A lába nyomára,
Fényes hajnalcsillag
Reszkető sugára!"

Csillag az égboltról
Bíztatóan intett,
Bűbájos varázssal
Tündöklő fényt hintett.

Rózsát szór útjára
A pirosuló hajnal,
Madarak kísérik
Szép induló dallal.

Hajlongnak előtte
Gyöngytermő fűszálak,
Susog minden lombja,
Levele a fának.

Illattal köszöntik
A mező virági:
Kísérjen szerencse,
Kedves jó királyfi!

Megy, megyen, mendegél,
Hetedhét országon,
Túl az üveghegyen,
Óperenciáson.

Hol a madár se jár,
Még virág se terem...
Fel-fel is sóhajtott:
Segíts meg, Istenem!

Segítségül hívta
Mindenkor az Istent,
Fáradalmat eltűrt,
Csüggedést nem ismert.

Ha kemény kőpárna
Volt is feje alja:
A hit édesdeden
Álomba ringatta.

S álmába sátrat vont
Egy tündér felette,
Galamblegyezővel
Dalolva legyezte.

"Te vagy az, te vagy az!
– Esdekelt hozzája –
Világnak szépsége,
Világnak jósága!"

És mikor szeméről
Elillant az álom:
Végig-végignézett
A nagy pusztaságon.

Mintha az elröppent
Tündérlányt keresné
S lebbenő fátyolát
Mefogni szeretné.

Hegyeken, völgyeken
Vándorolt utána,
Hitte, hogy ébren is
Majd csak megtalálja.

Messziről hallatszott
Hívogató ének,
Gyönyörűségére
Királyfi szívének.

S ment az ének után
Boldog reménységgel –
Egyszer nagy sokára
Egy kunyhóhoz ért el.

Kopogtat az ajtón,
Benyit a kunyhóba:
Fonogat a padkán
Egy öreg anyóka.

Leveszi fejről
Nyomban a kalapot,
S köszön illendően:
"Szerencsés jó napot!

Adjon asz úr Isten,
Édes öreg anyám!
Hogy bekopogtattam,
Nem haragszik talán?"

"Ha öreganyádnak
Nem szólítasz, fiam,
Csúful jártál volna
Mint jártak anyyan.

Ide, hol nem hallasz
Soha madárhangot,
Mondd: ily messze földre
Micsoda szél hajtott?"

"Keresem a földnek
Legszébbik virágát,
Világnak szépségét,
Világnak jóságát.

Ártatlan orcáján
Liliom és rózsa –
Édes öreg anyám,
Nem hallott-e róla?"

"Tisztelet-becsület,
Biz' én nem hallottam.
De mégis, megállj csak,
Várj, hadd gondolkozzam.

Sajnálak, királyfi,
Nem hallottam róla,
Pedig itt lakom már
Száz esztendő óta.

Hanem egyet mondok,
Kettő lesz belőle:
Dombtetőn a néném
Tán hallott felőle.

Gyer elő, picikém,
Állj elő, ugrándozz!
Mutasd meg az utat
Néném kunyhójához!"

S egy kis pirosszemű,
Hófehér egérke
Viszi a királyfit
Ösvényről ösvényre.

Hegyen át, völgyön át,
Járatlan utakon,
Előttük, utánuk
Zúgva zúg a vadon.

Egyszer csak eszébe
Mi jut az egérnek?
Megáll... cincog egyet...
Keresztútra érnek.

Két piros szemével
Vizsgálja az utat:
S három út közül a
Középsőre mutat.

Hófehér egérke
Hazafut cincogva –
S a királyfi megyen
Neki bátorodva.

Megy az igaz úton
Sűrű rengetegben.
Égi szem vigyáz rá,
Hogy el ne tévedjen.

Messziről hallatszik
Hívogató ének,
Gyönyörűségére
Királyfi szívének.

Vad bozótokon át
Csalja, csalogatja,
Az a szép tündérdal
Nevén szólígatja.

S megy az ének után
Megújult erővel,
Lelke száll előre
Suttogó szellővel.

Egyszer csak benyit a
Második kunyhóba:
Pápaszemmel olvas
Ott egy vén anyóka.

Leveszi fejről
Nyomban a kalapot
S köszön illendően:
"Szerencsés jó napot!

Adjon az Úr Isten,
Édes öreg anyám!
Hogy bekopogtattam
Nem haragszik talán?"

"Ha öreg anyádnak
Nem szólítasz, fiam,
Csúful jártál volna,
Mint jártak annyian.

Ide, hol nem hallasz
Soha madárhangot,
Mondd: ily messze földre
Micsoda szél hajtott?"

"Keresem a földnek
Legszébbik virágát,
Világnak szépségét,
Világnak jóságát.

Ártatlan orcáján
Liliom és rózsza –
Édes öreg anyám,
Nem hallott-e róla?"

"Tisztelet-becsület,
Biz' én nem hallottam.
De mégis, megállj csak,
Várj, hadd gondolkozzam.

Sajnálak, királyfi,
Nem hallottam róla,
Pedig én itt lakom
Már kétszáz év óta.

Hanem egyet mondok,
Kettő lesz belőle:
Dombtetőn a néném
Tán hallott felőle.

Gyer elő, mucikám,
Állj elő, ugrándozz!
Mutasd meg az utat
Néném kunyhójához!"

S hosszú bojtosfarkú,
Hófehér mókuska
Viszi a királyfit
Vígan ugrándoizva.

Hegyen át, völgyön át,
Járatlan utakon,
Előttük, utánuk
Zúgva zúg a vadon.

Egyszer csak eszébe
Mi jut a mókusnak?
Megáll... vinnyog egyet...
Keresztútra jutnak.

Fürkésző szemével
Vizsgálja az utat.
S három út közül a
Középsőre mutat.

Hófehér mókuska
Hazafut vinnyogva –
S a királyfi megyen
Neki bátorodva.

Megy az igaz úton
Sűrű rengetegben,
Égi szem vigyáz rá,
Hogy el ne tévedjen.

Messziről hallatszik
Hívogató ének,
Gyönyörűségére
Királyfi szívének.

Vad bozótokon át
Csalja, csalogatja,
Az a szép tündérdal
Nevén szólígatja.

Megy a királyfi
Hetedhétországon,
Túl az üveghegyen,
Óperenciáson.

Megy az ének után
Megújult erővel,
Lelke száll előre
Suttogó szellővel.

Egyszer csak benyit a
Harmadik kunyhóba,
Ráncot olvas arcán
Ott egy vén anyóka.

Leveszi fejéről
Nyomban a kalapot
S köszön illendően:
"Szerencsés jó napot!"

Adjon az úr Isten,
Édes öreg anyám!
Hogy bekopogtattam,
Nem haragszik talán?"

"Ha öreg anyádnak
Nem szólítasz, fiam,
Csúful jártál volna,
Mint jártak annyian.

Ide, hol nem hallasz
Soha madárhangot,
Mondd: ily messze földre
Micsoda szél hajtott?"

"Keresem a földnek
Legszebbik virágát,
Világnak szépségét,
Világnak jóságát.

Ártatlan orcáján
Liliom és rózsa –
Édes öreg anyám,
Nem hallott-e róla?"

"Tisztelet-becsület,
Biz' én nem hallottam.
De mégis, megállj csak,
Várj, hadd gondolkozzam.

Csakugyan hallottam,
Jó királyfi, róla,
Hiszen itt lakom már
Háromszáz év óta.

De előbb elkopnék
A te lovad lába,
Míg oda juthatnál –
Ne is menj hiába!

Vasból való csizmát
Százat is elnyúznál,
Mégse érnél tovább
Ezredrésnyi útnál.

Csak olyan paripán
Lehet oda jutni,
Amelyik a szélnél
Gyorsabban tud futni.

Repül, mint a madár,
Vagy mint a gondolat
Hét országot hagy el
Egy rövid perc alatt.

Selyemréten nőtt fel,
Ott nőtt, növekedett,
Sárkánytejet szopott,
Zsarátnokot evett.

Tűzlángot ivott rá
Délre, vacsorára:
Ülj föl, jó királyfi,
Ilyen paripára!

Dolgot ad ennek is,
Míg elértek oda,
Mert oly messzire van,
Hogy igazán csoda.

A Fekete tenger
Kellős közepében,
A hetvenhetedik
Belső szigetében.

Ott van a kerek föld
Legszebbik virága,
Világnak szépsége,
Világnak jósága.

Kíváncsi szem elől
El van rejtve szépen,
Három kis nádszálnak
A közepsőjében.

Nem is hívják másképp:
Kedves aranyosnak,
Világszép, világió
Nádszál kisasszonynak.

Másik két nádszálban
Van két szobalánya,
Szelíd szeretettel
Simulnak hozzája.

De ha el is jutnál
Nagynehezen végre,
A Fekete tenger
Kellős közepére:

Mégse hozhatnád el
Föld legszebb virágát,
Világnak szépségét,
Világnak jóságát.

Olyan sötétség van
Nagy Szigetországban,
Hogy megállna benne
A kanál is bátran.

Nádszál kisasszonykát
Bizony meg se látnád –
Hasztalan keresnéd,
Sehol se találnád.

De ha meglelnéd is:
Avval mit is érnél?
Egy iszonyú sárkány
Fekszik a tövénél.

Ennek csak addig tart
Élete világa,
Míg a három nádszált
Valaki levágja.

Őrzi is a földnek
Legszebbik virágát,
Mint csak a tulajdon
Két szeme világát.

Hogyha alszik is, az
Egyik szeme nyitva –
Aki oda eljut,
Sohase tér vissza.

De hogyha valaki
Elhozhatná mégis:
Örülne a föld is,
Örülne az ég is.

Valamennyi sziget
Mind világos lenne,
Örökös kikelet
Virítana benne.

Hófehér hattyúkon
Tündérek mennének,
Örömmünnepére
A derék vitéznek.

S elnyerné a földnek
Legszebbik virágát,
Világnak szépségét,
Világnak jóságát.

Nézhetne a napra,
Fényes csillagokra,
Csak rá nem: világszép
Nádszál kisasszonyra.

Ha meglátná azt a
Liliomot, rózsát:
Elfogná valami
Édes érzés, jóság.

Minden, ami csak rossz,
Tőle messze szállna,
Gondnak is, búnak is
Nőne sebes szárnya.

Legboldogabb lenne
Ezen a világon,
Dalolna, mint madár,
A virágos ágon."

Búsulásnak adta
Magát a királyfi,
Hogy föl ne sóhajtson,
Nem tudta megállni.

Hol tesz ő szert olyan
Táltos paripára?
De rá tudná magát
Vetni a hátára!

De meg tudná ülni,
Akárhogy repülne,
A zivatarnak is
Elibe kerülne.

Töri fejét szörnyen,
Hogy mibe is fogjon?
Ha haza megy innen:
Mit mondanak otthon?

Ha meg nem tér vissza:
Hova menjen, merre?
Ki vezeti őt el
Arra a szigetre?

Hírét se hallotta,
Azt se tudja, hol van?
Tépelődik szegény
Egyre jobban-jobban.

De ha bánkódott is,
Csüggedést nem ismert,
Segítségül hívta
A jóságos Istent.

Tudta, el nem hagyja,
Aki hozzá fordul,
Megmenti, megvédi
Mindenféle rossztúl.

"Látom, jó fiú vagy!
– Szól a vén anyóka –
Várj csak egy kicsikét,
Hátha teszünk róla!

Mutasd a fejedet,
Mi ragyog ott hátul?
Három arany hajsza,
Nini! a javábúl!

Egy tőből kinőve
Három arany hajsza,
Boldogabb vagy, fiam,
A legboldogabbnál.

Tündérszép anyádnak
Tündér adta, lelkem –
Tőle örökölted,
De jó, hogy megleltem!

Hajtsd le a fejedet
Az ölembe jobban:
Ez lesz a szerencséd,
Kiszakasztom onnan.

Ez vezet el téged
Arra a szigetre –
Csókold meg ezerszer,
Szorítsd a szívedre!"

Bámul a királyfi,
Bezzeg csupa szem-fül,
Kedvesen minden szó
A lelkébe csendül.

Bámul és nem érti
Az öreg anyókat –
Bele fog hát újra
S mondja a mondókát:

"Nesze, itt van ez a
Három arany hajsزál!
Igazabb barátira
Sohasem akadnál.

Nesze, itt van ez az
Ócska kilincsmadzag!
Tudom, föl se venné
Az útról egy gazdag.

Hegytetőre menj föl,
Erre a magasra,
Mely a kunyhóm előtt
Az eget támasztja.

No eredj, no eredj,
Vigyed csak magaddal.
Az arany hajsزálat
Csapd meg a madzaggal.

Háromszor, királyfi,
Arany hajsزál, három –
Teljesedjék vágyad,
Szívemből kívánom."

Öreg anyókára
Figyelt a királyfi,
Szébbet, jobbat nála
Nem lehet kívánni.

Szíves jó 'karatját
Megköszönte szépen –
Elbúcsúzott tőle
Az Isten nevében.

Hegytetőre fölment,
Arra a magasra,
Mely a kunyhó előtt
Az eget támasztja.

Három arany hajsزált
A kezébe kapja,
A kilincsmadzaggal
Háromszor megcsapja.

Három szempillantás
Nem telik beléje:
Egy nagy tüzes felhő
Nyargal ím feléje.

Szörnyen dübörögve,
Dobogva, robogva,
Mintha csak egy ménes
Vón elébe fogva.

Mintha csak odafenn
Patkók csattognának:
Szikrázó patkói
Futó paripáknak.

Feje fölött megáll
A nagy tüzes felhő,
Lába alatt zúg lenn
Hajlongva az erdő.

Recsegés-ropogás
Hat föl az erdőből
S hármás vad nyerítés
Hallik a felhőből.

Messze elhallatszik
Magas ormokon túl –
S mint valami harang,
A világ megkondul.

Háromszor kondul meg
Iszonyú kongással,
Hegyet-völgyet rázó
Nagy erős bongással.

Megnyílik a felhő,
Kettéhasad tőle –
S egy táltos paripa
Ugrik ki belőle.

Lecsap, mint a szélvész,
A királyfi mellett,
Lobogó tüzes láng
Száján a lehelet.

Fú az orrlyukából
Kék, piros, zöld lángot,
Bámul a királyfi,
Még ilyet nem látott.

"Hipp, hopp, mit parancsolsz?
Itt vagyok, királyfi!
Nem való teneked
Gyalogszerrel járni.

Hipp, hopp, édes gazdám,
Ülj föl a hátamra!
Merre menjek, mondd meg:
Jobbra-e vagy balra?"

"A Fekete tenger
Kellós közepére,
A hetvenhetedik
Belső szigetére.

Ott van a kerek föld
Legszébbik virága,
Világnak szépsége,
Világnak jósága.

Kíváncsi szem elől
El van rejtve szépen,
Három kis nádszálnak
A középsőjében.

Nem is hívják másképp:
Kedves aranyosnak,
Világszép, világjó
Nádszál kisasszonynak."

"Hogy repüljek, gazdám?
– Tudom már bajodat –
Úgy-e, mint a madár,
Vagy mint a gondolat?"

"Csak úgy, édes lovam,
Hogy neked is tessék;
Se benned, se bennem
Hogy hiba ne essék."

"Jól van, minden úgy lesz,
Ahogy parancsolod...
Tedd rám csak azt a
Rossz kilincsmadzagot!

Hadd fúvok rá egyet,
Tartsd ide csak, hadd lám!
Arany, ezüst szerszám
Illik hozzád, gazdám!

Mielőtt indulnánk
Arra a nagy útra:
Valami még jutott
Az eszembe újra.

Mivel oly sötét van
Nagy Szigetországban,
Hogy megállna benne
A kanál is bátran:

Megyünk előbb a Nap
Fényes pitvarába.
Tégy ott egy sugarat
Majd a tarisznyába."

S egyszerre hamarább,
Mint a kimondott szó,
A levegő-égbe
Fölszáll a táltos ló.

Repül, mint a madár,
Úgy, mint a gondolat,
Hét csillagot hagy el
Egy rövid perc alatt.

Egyszer egy borzasztó
Nagy kapuhoz érnek –
Dühös istrázsáktól
Hozzája sem férnek.

Két szakállas farkas
Áll őrt a kapuban:
Csattogtatja fogát,
Ordít iszonyúan.

Vámot kér, két font húst,
Torkaszakadtából,
Szegény királyfinak
Jó táltos lovából.

De ha a két font húst
Kimetszette volna:
Akkor a táltos csak
Féltáltos lett volna.

Soha el nem jutnak,
Ahova indultak...
Mégse adta magát
A királyfi búnak.

Csillagos bicskáját
Elővette hamar,
Csillagos bicskával
No vajon mit akar?

Tulajdon combjából
Két font húst kivágott:
Még csak meg se szisszent,
Rossz képet se vágott.

Odadobta a vad
Éhes farkasoknak,
Azok ott a prédán
Összemarakodnak.

A kapu pediglen
Magátúl kitárul:
Búcsút vesz a táltos
A kapufélfátúl.

Repül, mint a madár,
Úgy, mint a gondolat,
Hét csillagot hagy el
Egy rövid perc alatt.

A hetedik napon
Végre valahára
Megérkezik a Nap
Fényes pitvarába.

Egy gyémánt oszlophoz
Megköti a lovát,
Maga pedig szétnéz
S halad egyre tovább.

Megfürdik hétszínű
Szivárványfürdőben,
Törülközik arany
S gyöngytörülközőben.

Tükörnek használja
A pitvar oldalát.
Az arany fésűvel
Mefésüli magát.

Eddig is szép volt, de
Most százszorta szebb lett,
Gyöngye két orcája
Gyönyörűen fénylett.

Szegény királyfinak
Most lett csak rossz dolga:
A Nap pitvarában
Meglátta egy szolgál.

Úgy megharagudott,
Hogy nem bírt magával:
A szemöldöke is
Birkózott egymással.

S egy leheletével
Úgy elfűtta onnan,
Hogy a legdühögőbb
Zivatar se jobban.

Egy nagy sötét lyukba
Esett a királyfi...
Tapogat, mint a vak,
Ki tud-e találni?

Ki tudja, látja-e
Még a napvilágot?
Hogyha egyet lépett,
Csak kígyóra hágott.

Csúf varangyos béka
Akad a kezébe,
Vörösszemű féreg
Vigyorog szemébe.

Csúszó-mászó állat
Hemzseg körülötte,
Denevér-csapatok
Csapkodnak fölötte.

Barlangot betölti
Vércsék vijjogása,
Halálmadaraknak
Rémes huhogása.

Megy, megyen, mendegél,
A királyfi lassan –
Tapogat, mint a vak,
Szerte a barlangban.

Egy nagy vaskapuhoz
Ér el nagy sokára –
Három bős oroszlán
Ottan az istrázsa.

Elordítja magát,
Bömböl mind a három –
No, királyfi, hogy lépsz
Át itt a határon?

Előkapja rögtön
Csíkos tarisznyáját,
Kiveszi belőle
Jávorfurulyáját.

Olyan szép nótákat
Fujdogál el rajta,
Három oroslán is
Szelíden hallgatja.

Lelapul a földre,
Csóváltatja farkát:
Túri mind a három
A királyfi sarkát.

Egész bátorsággal
Végigmegyén rajta,
Mind a három állat
Lábát nyalogatja.

Vaskapu föl pattan
Mennydörgő robajjal –
Bíborköntösben megy
Eléje a Hajnal.

Hajnal, a fényes Nap
Gyönyörű leánya...
Hosszú arany haja
Húzódik utána.

Bíboros felhők közt
Leng a fuvalomban,
Fürtjein gyémántként
Csillag tüze lobban.

Tündöklő tünemény,
Rózsát nevet szája,
Nyiladozó rózsát
Az ég kárpitjára.

Rózsa a kocsija,
Rózsa az ülője,
Rózsa az ostora,
Rózsa a gyeplője.

Még a paripák is
Ékesen virítva,
Harmatos rózsákkal
Vannak beborítva.

Amerre csak elmegy
Szép lánya a Napnak,
Virágtermő nyomán
Mind rózsák fakadnak.

Rózsás kert az útja,
Messzire pirosló,
Földi halandókra
Kedvesen mosolygó.

Bámul a királyfi,
Eláll szeme, szája...
Rózsaképű Hajnal
Imígy szól hozzája:

"Jó reggelt, királyfi!
Isten hozott nálunk!
Hát mi járatban vagy?
Szívesen szolgálunk."

"Hej, nagy az én bajom,
Fényes Nap leánya!
Ellenségem az éj
Örökös homálya.

Adj nekem, adj nekem
Egy égő sugarat!
Oh, hisz ti nektek
Úgy is elég marad!"

S tiszta érzésével
Szeplőtlen szívének,
Elbeszélte aztán:
Mért kell a szövétnek.

Szép Hajnal részvétet
Érezett iránta,
S a Nádszál kisasszonyt
Igen megsajnálta.

Mondta: ne búsuljon,
Meglesz, amit kíván –
S kocsiba ültette
Reggelire híván.

Megy a rózsás kocsi,
Még csak meg se zördül;
Nyílnak a rózsák,
Amerre csak gördül.

Kapja a királyfi
Csíkos tarisznyáját.
Kiveszi belőle
Jávorfurulyáját.

Olyan gyönyörűen
Fújja, fujdogálja,
Hogy a szép hajnal is
Ugyan hallgat rája.

Édesen hallgatja
A szebbnél szebb nótát:
Nevet örömeiben
Százszorta szebb rózsát.

Pici szája szirmát
Bontja, bontogatja:
Rózsaszínbe fürdik
Az ég boltozatja.

Káprázatos fényű,
Soha ily szép nem volt.
Csupa mosoly, búbáj
A ragyogó mennybolt.

Megy a rózsás kocsi,
Még csak meg se zördül;
Nyílnak a rózsák,
Amerre csak gördül.

Fújja a királyfi
Jávorfurulyáját:
Dallal mulattatja
Fényes Nap leányát.

Virágos mezején
Egyszer csak az égnek,
Szép furulyaszóval
Réz erdőbe érnek.

A Nap favágói
Fát vágnak ép' ottan:
Fejsze, balta csattog,
A fa reccsen, roppan.

Egyik a ledült fát
A szekérre hányja,
Másik meg sebesen
Viszi a konyhára.

Sürögnek, forognak,
Fáradalmat túrnek,
Mert ott elaludni
Nem szabad a tűznek.

Fényes Nap leányát,
Ahogy arra ment el,
Meg is éljeneztek
Illó tisztelettel.

Megy a rózsás kocsi,
Még csak meg se zördül;
Nyílnak a rózsák,
Amerre csak gördül.

Fújja a királyfi
Jávorfurulyáját,
Dallal mulattatja
Fényes Nap leányát.

Szép furulyaszóval
Mennek sík mezőre...
Egyszer csak elérnek
Az ezüst erdőbe.

Ott ezüst madárkák
Ugrálnak az ágon,
Ezüst pillangó ring
Fűszálon, virágon.

Ezüst kavicsal van
Az út kavicsolva –
Sok, sok ezüst ember
Most is egyre hordja.

Mosolyog a fákról
Ezüst alma, körte;
Akinek mi tetszik,
Válogathat közte.

Az ezüst almákkal
Tündérek labdáznak,
Ezüst karikával
Vígán karikáznak.

Szép Hajnalt köszöntik
Sorban az ezüst fák:
Háromszor előtte
Magukat meghajtják.

Megy a rózsás kocsi,
Még csak meg se zördül:
Nyílanak a rózsák,
Amerre csak gördül.

Fújja a királyfi
Jávorfurulyáját,
Dallal mulattatja
Fényes Nap leányát.

Szép furulyaszóval
Mennek sík mezőre...
Egyszer csak elérnek
Az arany erdőbe.

Ott arany madárkák
Ugrálnak az ágon,
Arany pillangó ring
Fűszálon, virágon.

Arany kavicsal van
Az út kavicsolva –
Sok, sok arany ember
Most is egyre hordja.

Mosolyog a fákról
Arany alma, körte;
Akinek mi tetszik,
Válogathat közte.

Az arany almákkal
Tündérek labdáznak,
Arany karikával
Vígán karikáznak.

Szép Hajnalt köszöntik
Sorban az arany fák:
Háromszor előtte
Magukat meghajtják.

Megy a rózsás kocsi,
Még csak meg se zördül,
Nyílanak a rózsák,
Amerre csak gördül.

Egyszer csak elérnek
Szép hajnal kertjébe,
Az arany erdőnek
Kellős közepére.

Ott ragyog, ott csillog
Arany palotája,
Hatszáz ablaka van
S háromszáz szobája.

Palota tetején,
Repdeső szél szárnyán
Leng, lobog a zászló:
Hétszínű szivárvány.

Trombitás belefű
Arany trombitába:
S rá kezdi a Hajnal
Minden muzsikása.

Szól a cigány tücskök
Méla hegedűje,
Csengő gyöngyvirágok
Édes csengetyűje.

Zeng az arany lombok
Szélvert citerája,
Az arany erdőnek
Minden kicsi fája.

Az arany madarak
Karbon énekelnek,
Az ezüst madarak
Karbon ráfelelnek.

Mennek a tündérek
Párosan dalolva:
Énekes csapatnak
Se vége, se hossza.

A királyfi szintén
Fújja furulyáját...
Így viszik a várba
Fényes Nap leányát.

Reggelihez ülnek,
Tele van az asztal
Mennyei színmézzel,
Mennyei harmattal.

Aranyszárnyú méhek,
Ezüstszárnyú lepkék,
A királyfit egyre
Kínálgatják: tessék!

Egy rózsás tányérral
Zümmög im feléje,
Másik arany kancsót
Hordogat eléje.

S amíg lakomáznak:
Muzsikálnak mindég;
Jól is érzi magát
A meghívott vendég.

Hát egyszer csak fölkel
Fényes Nap leánya:
Sugarat hajtogat
Körbe, karikába.

Haja szálán függő
Szelencébe zárja –
S ily szókkal akasztja
Királyfi nyakába:

"Ez az égő sugár
Égnek arany fénye,
Mutassa meg: hol a
Boldogság ösvénye!"

Örült a királyfi
A jó szerencsének:
Napsugarat rejtő
Ezüst szelencének.

Meghajtotta magát,
S megköszönte szépen –
Ezer boldog érzés
Támadt a szívében.

Lelke szállt előre
Az égő sugárral,
Sugaras tavasszal,
Csicsergő madárral.

Látta a szigetet
Megvilágosodni,
S a Fekete tengert
Gyöngyre gyöngyként folyni.

Nádszál kisasszonyt is
Látta képzeletben:
Hívta a királyfit
Mindig kedvesebben.

Édes gondolatba
Merült a királyfi –
Szép Hajnal a kertbe
Levitte sétálni.

Nefelejcses partján
Kerek ezüst tónak,
Ringatózott lágyan
Egy rózsafa-csónak.

Tükörsima vízen
Csónakáztak ketten,
Búbajos zene szólt
Mindenütt a kertben.

Majd elandalogtak
Virágágyak között,
Fényes Nap leánya
Koszorút kötözött.

Koszorút kötözött
Égi violából,
Liliommal vegyest
Mirtusból, rózsából.

"Add át – szólt – annak a
Kedves aranyosnak,
Világszép, világjő
Nádszál kisasszonynak.

Majd a menyegzőjén
Ezt tedd a fejére –
Csókolom, köszöntöm,
Ezer áldás érje!"

A királyfi szeme
Örömkönnben úszott,
Hálatelt szavakkal
Hajnaltól búcsúzott:

"Dicsőség nevednek,
Fényes Nap leánya!
Te, ki a pacsirtát
Serkented dalára!

Dicsőség nevednek,
Harmat hullatója,
Sötét éji fátyol
Bepirosítója.

Dicsőség nevednek,
Világ ébresztője!
Nádszál kisasszonynak
Örök megmentője!"

Mosolyog reája
Fényes Nap leánya...
S felülteti megint
Rózsás kocsijára.

Megszólal a zene,
Amikor elindul –
Hajnal is kíséri
Az erdő fáin túl.

Túl az arany erdőn,
Túl az ezüst erdőn,
Túl a csörömpölő,
Csattogó réz erdőn

Megy a rózsás kocsi,
Még csak meg se zördül:
Nyílanak a rózsák,
Amerre csak gördül.

Fújja a királyfi
Jávorfurulyáját,
Dallal mulattatja
Fényes Nap leányát.

S egyszerre hamarabb,
Mint a kimondott szó,
Rózsás kocsi előtt
Terem a táltos ló:

"Hipp, hopp, édes gazdám,
Úlj föl a hátamra!
Repüljünk sebesen
Csillagról csillagra!"

S repül, mint a madár,
Úgy, mint a gondolat:
Hét csillagot hagy el
Egy rövid perc alatt.

Bámul a királyfi
Az égi csodákon:
Forogva keringő
Végtelen világon.

Látja fölkelését
Új meg új napoknak,
Mindenféle színben
Csillognak, ragyognak.

Búzavirágszínű
Csillag nevet rája,
Amott rubinpiros,
Emitt narancssárga.

Kápráztató képek
Királyfi szemének:
A hulló csillagok
Rajzanak, mint méhek.

Szállongnak körötte,
Mint mezőn a lepkék;
Hullva sziporkázva,
Mintha csak hó esnék.

Csillagfényes úton
Száll lefelé gyorsan;
Bűvös dallamot hall
Halkan valahonnan.

Valami gyönyörű,
Andalító ének,
Mintha csak hegedűk
S hárfák zengenének.

Orgonaszó vegyül
Olykor a dallamba,
Lelkét elragadja,
Rengeti, ringatja.

Csillogó tavain
Csillagszigeteknek,
Fénysugarakból szótt
Ablakok lebegnek.

Szárnyuk suhogása
Az a bűvös dallam;
Röpke, mint az illat,
S mint az álom, illan.

Tulipánalakú
Óriási kelyhek,
Karcsú fák tején
Dallamot lehelnek.

Ága is a fáknek
Mintha csak mind szólna,
Mintha valamennyi
Mind fuvola volna.

Innen is, onnan is
Édes zene zendül,
Millió arany húr
Levegőn át rezdül.

Mintha minden csillag
Citerát pengetne,
Egyik a másiknak
Visszafelelgetne.

Gyönyörködve hallgat
A királyfi rája;
Fénysugaras úton
Repül paripája.

Száll lefelé gyorsan,
Úgy, mint a gondolat,
Hét csillagot hagy el
Egy rövid perc alatt.

Egyszer nagysokára
A királyfi mit lát:
Mélységből mosolygó
Gömbölyű kis almát.

Tűnik a csillagok
Roppant birodalma:
Egyre nagyobbodik
Az a kerek alma.

Rég látott bölcsője,
Kedves szülőföldje:
Lángoló napoknál
Kedvesebb előtte.

Ott játszott, mint gyermek,
A virágos réten,
Ott pihent fáradtan
Jó anyja ölében.

S nagyra mikor megnőtt,
Ott lovagolt büszkén,
Délibábos pusztán,
Árkon-bokron, tuskén.

Kis tubus hűgának
Ott a pici sírja,
Ráboruló angyal
Könnyeit ott sírja.

Ott vannak szüléi,
Tárt karokkal várják
Szerető fiokat,
A bujdosó árvát.

Ott a hazája a
Kedves aranyosnak,
Világszép, világjó
Nádszál kisasszonynak.

Elgondolja szépen
Mindezt a királyfi,
Hogy oda érhessen,
Alig tudta várni.

"Repülj, lovam, repülj,
Sebesebben, jobban!
Hallod-e, a szívem
Mily nagyokat dobban!

Repülj, édes lovam,
A föld kebelére,
Hadd leheljem ajkam
Csókjait rögére!"

Bíztatja esengve
Táltos paripáját...
S hogy vígabban menjen:
Fújja furulyáját.

Repült is a táltos
Százszor sebesebben,
Mint a képzeletnek
Lenge szárnya, lebben.

Egyre nagyobbodik
Az a kerek alma:
Fölcsillan a hegyek
Fehér birodalma.

Havasokat látnak,
Tengereket látnak –
Nő a föld alattuk
Újra egy világnak.

Messzenyúló erdők,
Rónaságok képe,
Fel-feltünedezik
Királyfi szemébe.

Mintha köszöntené,
Úgy mosolyog rája,
Az egész lebegő
Földi panoráma.

Hanem ím a táltos
Csak megszólal egyszer:
"Nézd csak, édes gazdám,
A Fekete tenger!"

"Vigy hát, lovam, gyorsan
Kellős közepére,
A hetvenhetedik
Belső szigetére.

Hadd mentsem meg a föld
Legszébbik virágát,
Világnak szépségét,
Világnak jóságát!"

Repül a táltos ló
Még ezerszer jobban...
Gyűlnek a fellegek
Sűrű gomolyokban.

Szegény jó királyfit
Talpig betakarja
A gomolygó felhők
Rohanó csapatja.

Bősz felhőoroszlán
Tátogatja száját,
Haragos óriás
Dobja a dárdáját.

Megszólal a tornyos
Fellegek ágyúja,
Tomboló fergeteg
A csatadalt fúja.

Tűzkardú katonák
Egyre szaporodnak,
Felhőparipákon
Zúgva lovagolnak.

Harcol a legelső,
Harcol az utolsó –
Követi a tábort
Sok sötét koporsó.

Húzódik nyomában
Nagy fekete fátyol,
Bús halotti menet
Száll utána távol.

Messziről hallatszik
Bús halotti ének,
Mintha harang szólna,
Mintha temetnének.

Majd vad fájdalommal
Panasz tör ki rája:
Sikolt a fergeteg
Síró trombitája.

Pergő dobok hangja
Közbe-közbe vegyül...
Viharos dal szárnyán
A táltos ló repül.

Viharos dal szárnyán
Leszáll nagy sokára,
A Fekete tenger
Szélső szirtfokára.

Csattogó patkója
Hogy éri a sziklát:
Kicsalja belőle
A pattogó szikrát.

Lobogó sörényű,
Féktelen hullámok
Bömbölve, dühöngve
Rontanak utánok.

Hánykolódó hátán
Harsogó haboknak,
Szirthe' vágott hajók
Recsegnek-ropognak.

Temeti a tenger
Mélységes hazája,
Szétpattant kötelek
Süvöltő danája.

Tajtékzó vizeken
Óriás cet nyargal,
Felszökik magasra
Csapkodó haraggal.

Százkarú szörnyeknek
Hemzsegő csapatja,
Tapadó karjait
Nyújtva nyújtogatja.

Fulánkos ezrei
Sziszegő kígyóknak,
Hasadékokon föl
Csúszva csavargóznak.

Mindezt a királyfi
Villámfénynél látja:
Tenger szirtfokáról
Fölszáll paripája.

Folytatja az útját
Tomboló viharban,
Neki szilajodik,
Mikor az ég harsan.

Végre hallgat a vész
Zúgó orgonája,
Fölváltja a tenger
Csöndje, bús homálya.

"Hallod-e, jó gazdám!
Célhoz érünk már most.
De valamit mondok,
Hallgasd meg a táltost.

Jól vigyázz, királyfi,
Minden kis szavamra.
Okosan, ügyesen
Fordítsd a javadra.

Kardod, mint a villám,
Húzd ki hüvelyéből!
Nádszálat egyszerre
Vágd le a tövéről.

Egy csapásra vágd le
Mind a három szálat;
Bele se fogj inkább,
Hogyha karod fáradt.

Nyakadat szelnéd le
Második csapásra;
Nagy Szigetországnak
Ilyen a varázsa.

De hogy egyik szavam
A másikba öltsem:
Még mondok valamit,
Hányd meg ezt is bölcsen.

Sok tapasztalásból
Tudom én, királyfi,
Hogy az emberfajta
Mily nagyon kíváncsi.

Föl ne hasítsd addig
A három nádszálat,
Míg vizet nem érünk,
Akármilyen száradt.

Mert ha fölhasítod:
Oda három élet!
Akárhogy siratod:
Soha föl nem éled!"

"Jól van, édes lovam,
Ne legyen ez gondod!
Minden éppen úgy lesz,
Amiképpen mondod.

Csak repíts a tenger
Kellős közepére,
A hetvenhetedik
Belső szigetére!

Hadd lássam már a föld
Legszébbik virágát,
Világnak szépségét
Világnak jóságát!"

Repül a táltos ló,
Úgy, mint a képzelet,
A Fekete tenger
Szigetei felett.

Oly nagy a sötétség
Nagy Szigetországban,
Hogy megállna benne
A kanál is bátran.

Hetednapra aztán
Eljutottak mégis;
Köröskörül sötét
A föld is, az ég is.

Se eget, se földet
Nem lát a királyfi;
Hogy föl ne sóhajtson,
Nem tudta megállni.

De ha sóhajtott is,
Csüggedést nem ismert;
Segítségül hívta
A jóságos Istent.

Tudta, el nem hagyja,
Aki hozzá fordul;
Megmenti, megvédi
Mindenféle rossztúl.

Most áldotta még csak
Égi szerencséjét.
Napsugarat rejtő
Ezüst szelencéjét.

Födelét kinyitja.
S égő arany fénye
Ím mutatja, hol a
Boldogság ösvénye.

Megvilágosodik
Egyszerre az útja;
Ő mindent lát, de őt
Egy lélek se tudja.

Megy, megyen, mendegél
Sugaras ösvényen;
Édesen csügg lelke
Mosolygó reményen.

Kiért oly régóta
Éjt-napot föláldoz:
Szívdobogva ér a
Keresett Nádszálhoz.

Kíváncsi szem elől
El van rejtve szépen,
Három kis nádszálak
A középsőjében.

Másik két nádszálban
Van két szobalánya,
Szelíd szeretettel
Simulnak hozzája.

Egy iszonyú sárkány
Fekszik a tövénél;
Látna csak, királyfi,
Tudom, addig élnél.

De villogó kardját
Már kezébe tartja:
Három nádszál magát
Háromszor meghajtja.

A királyfi sem rest,
Már tovább nem várhat:
Egyszerre levágja
Többől mind a hármát.

Mind a három szépen
Borul az ölébe;
Százfejű sárkánynak
Bugyborékol vére.

Szívébe mártotta
Kardját a királyfi,
Mikor a nádszálak
Úgy le tudta vágni.

A százfejű sárkány
Páróját kiadta;
Nádszál kisasszony már
Nem szenved miatta.

Ezüst szelencéből
Arany fény kiröppen:
Új élet fakadoz
A legkisebb rögben.

Eltűnik a sziget
Félelmes homálya:
Megvilágosodik
Minden kicsi tája.

Valamennyi sziget
Mind kiderül végre;
Hálásan tekint föl
Királyfi az égre.

Száraz ágra hullong
Napsugárnak csókja;
Kikelet pompáját
Fűre, fára szórja.

Illatos virágok
Bókolva hajlongnak,
Sátora betakar
Bólingató lombnak.

Madarak zenéje
Véges-végig rezdül,
Ékesen virul
Szigeten keresztül.

Hófehér hattyúkon
Tündérek is jönnek;
Boldog a királyfi
Mind neki köszönnek.

Háromszor előtte
Magukat meghajtják
És királynak mindjárt
Ott meg is választják.

Bujdosó királyfi
Aranyos karszékben,
Tündérek jóságát
Megköszönte szépen:

"Életemnek ez a
Legszebbik órája,
Mindenkor édesen
Gondolok majd rája.

Mint a méh a virág
Méztermő kelyhére,
Mint az ébredő az
Álom gyönyörére.

Legyen boldogságtok
Örök, halhatatlan!
Éljetek sugaras,
Tündöklő tavaszban!

Ahova csak néztek,
Rózsá nyiladozzon...
De nekem, higgyétek,
Mégis jobb lesz otthon.

Oh, ha én azt nektek
El tudnám mondani!
Vándorló utamról
Haza húz valami.

Ami a madárnak
Szívét tele zsongja
S fényes napkeletről
Hazafelé vonja."

Szólal az arany síp,
Aranyhúrú hárfa,
Felül a királyfi
Jó táltos lovára.

Tündérek kísérik
Pengő citerával,
Nádi hegedűvel,
Bánatos flótával.

Repül a táltos ló
Úgy, mint a képzelet,
A Fekete tenger
Szigetei felett.

Valamennyi sziget
Csupa fény és pompa;
Olyan, mintha mennél
A paradicsomba.

De a királyfinak
Nincs már semmi vágya,
Csakhogy szülőföldjét
Mentül előbb lássa.

Csakhogy jó anyjának
Kebelére boruljon.
Szomorú szeméből
Az örömkönny hulljon.

Csak otthon legyen a
Kedves aranyossal,
Világszép, világjő
Nádszál kisasszonnyal.

Szebbnél szebb gondolat
Ragyog elméjében,
Mint hajnali harmat
A virágos réten.

A jövő képe
Mosolyog eléje –
Arany bokrétával
Integet feléje.

Reszket a honvágytól
Szíve minden húrja:
Amit gondol, érez,
Furulyájába fújja.

Szárnyra soha szebb dalt
Nem kapott a szellő:
Ezer édes álmot,
Örömet lehelő.

A három nádszálból
Visszafelel halkan,
Még százszor édesebb,
Bűbájosabb dallam.

Valami világszép,
Andalító ének,
Mintha csak angyalok
Karában zengenének.

Halkan zengő dalra
Hallgat a királyfi –
Egyszerre, hogy s hogy nem,
Lett nagyon kíváncsi.

Vannak-e csakugyan
A három nádszálban?
Melyik milyen lehet?
Tűnődik magában.

A kíváncsiságnak
Már egészen a rabja:
Csillagos bicskáját
Hamar előkapja.

Kisebbik nádszálat
Fölhasítja véle:
Gyöngyadta szép leány
Hullott az ölébe.

Kisebb szobalánya
Ez az aranyosnak,
Világszép, világjó
Nádszál kisasszonynak.

Gyöngyhímes, ezüstös
Hófehér ruhában,
Grófi kastélyba is
Beillene bátran.

Ibolya mosolyog
Fölvetett szemében,
Kis szedrecske szája
Kinyílik szelíden:

"Vizet hamar, vizet,
Bárcsak egy csöppecske!
Amennyit szájába
Vesz egy kicsi fecske.

Vizet hamar, vizet,
Mert mindjárt meghalok!
Mint a letört virág,
Rögtön elhervadok!"

De egy csöppet se tud
A királyfi adni:
A gyöngyadta szép lány,
Íme, kezd hervadni.

Halványodik egyre,
Mint a letört virág:
Beborul előtte
A ragyogó világ.

Lehajtja a fejét
Királyfi keblére:
Örök éj fátyla hull
Ibolyaszemére.

Szánja, bánja tettét,
Búsul a királyfi;
Míg vizet nem érnek,
Mért nem tudta várni!

Nézte szép halottját
Néma fájdalommal.
Élteért od'adná
Életét azonnal.

Leszállott lováról,
Kardjával sírt ásott
S eltemette ottan
A letört virágot.

Felhasított nádszál
Lett síri fejfája,
Nőtt belőle bánat
Fekete rózsája.

Feketegyász annak
Minden kis levele;
Sírнал a királyfi
Gyászol együtt vele.

Másik két nádszálból
Jajszó hallik halkán,
Valami panaszos,
Szívreható dallam.

Mint mikor valaki
Testvérét siratja...
Búsul a királyfi,
Nem segíthet rajta.

Felül a táltosra,
Sebesen tovább száll –
Másnap eszibe jut
A nagyobbik nádszál.

Egy gondolatba van
Elmerülve mélyen:
Van-e olyan szép lány
Ennek belsejében?

A kíváncsiságnak
Újra egész rabja:
Csillagos bicskáját
Hamar előkapja.

Nem messzire vizet
Lát a pusztaságon,
Kristálytisza tükre
Csillámlik a tájon.

Nagyobbik nádszálat
Fölhasítja véle:
Még gyönyörűbb leány
Hullott az ölébe.

Nagyobb szobalánya
Ez az aranyosnak,
Világszép, világító
Nádszál kisasszonynak.

Rubinnal kirakott
Csillogó ruhában,
Hercegi kastélyba
Beillene bátran.

Nefelejcs mosolyog
Fölvetett szemében,
Kis számoça szája
Kinyílik szelíden:

"Vizet hamar, vizet,
Bár csak egy csöppecske!
Amennyit szájába
Vesz egy kicsi fecske.

Vizet hamar, vizet,
Mert mindjárt meghalok!
Mint a letört virág,
Rögtön elhervadok!"

Délibáb volt a víz,
Újra nem tud adni.
A gyöngyadta szép lány,
Íme, kezd hervadni.

Halványodott egyre,
Mint a letört virág;
Beborul előtte
A ragyogó világ.

Lehajtja a fejét
Királyfi keblére:
Örök éj fátyla hull
Nefelejcs-szemére.

Most bánkódik még csak
Nagyon a királyfi;
Hogy könnye nem hulljon,
Nem tudta megállni.

Nézte szép halottját
Könnyes fájdalommal;
Élteért od'adná
Életét azonnal.

Leszállott lováról,
Kardjával sírt ásott;
S eltemette ottan
A letört virágot.

Fölhasított nádszál
Lett síri fejfája;
Nőtt belőle bánat
Fekete rózsája.

Feketegyász annak
Minden kis levele;
Sírнал a királyfi
Gyászol együtt vele.

Egyetlen nádszálból
Jajszó hallik halkan:
Világszép, világjó
Kisasszony sír abban.

Mint mikor valaki
Testvérét siratja...
A királyfi szíve
Úgy vérzik miatta.

Hiába röpíti
Gyorsan a táltos ló:
Véle röpül a bú,
Mint fekete holló.

"Oh, én boldogtalan
Bujdosó királyfi!
De szeretnék most a
Világból kiszállni!

Boríts be, teríts be,
Életemnek árnya!
Fekete búbánat
Nagy suhogó szárnya!

Te fekete holló,
Csak suhogj felettem!
Két gyöngyadta szép lányt
A sírba fektettem.

Két kedves virágnak
Én miattam vége:
Én tűztem a halál
Jéghideg keblére.

Fájdalmat okoztam,
Hej, az aranyosnak,
Világszép, világjó
Nádszál kisasszonynak.

Hogy zokog utánok
Panaszos halk hangon!
Oh, ezt a siralmat
Mindörökre hallom!

Rózsával hímezett
Álmom is elúzi:
Homlokomra a kín
Töviseit tűzi.

Repülj, lovam, repülj,
Nincs itt maradásom.
Vigy egy más világba!
Sírom ott megásom."

Így epekedett a
Szegény bús királyfi –
Szánta-bánta tettét,
Mért is volt kíváncsi!

Táltos paripája,
Mint csak a madár, száll –
Keservesen sír-rí
Az utolsó nádszál.

Úgy megzokog egyre
Panaszos halk hangja,
Karján a királyfi
Rengeti, ringatja:

"Csicsija, bubuja,
Panaszos fájdalom!
Szunnyadj el, aludj el,
Zokogó siralom!

Ne sírj már, ne ríj már,
Lelkem violája!
Szomorú szívemnek
Arany koronája!

Az eget, a földet
Éretted bejártam.
Gyönyörű orcádat
Még csak nem is láttam!

Míg vizet nem érünk,
Addig nem is látom –
Beli, beli, csitt, csitt,
Gyöngyöm, gyöngyvirágom!

Szűnjön a keserved,
Hogy el ne hervasszon,
Világszép, világjó
Aranyos kisasszony!

Haja, haja, hajsó,
Aludj el, búbánat!
Ha te meghalsz, kedves,
Meghalok utánad!"

Lágyan a királyfi
Nádszálat ringatja:
Szűnik egyre lassan
Zokogó siralma.

Néha egyszer-egyszer
Még föl-fölsóhajtgat,
Bánatosan, mélyen...
Azután elhallgat.

Repül a táltos ló
Egyre sebesebben,
Mint a gondolatnak
Lenge szárnya, lebben.

Pázsitos mezején
Kerek erdőszélnek,
Egyszerre csak gyöngyvizű
Tó partjára érnek.

Sima tükre fényes,
Fenekére látni,
Üde, mint a harmat –
Örült a királyfi.

Tó vizéből ragyog
Rája az ég napja,
Csillagos bicskáját
Hamar előkapja.

Utolsó nádszálat
Fölhasítja véle:
Jaj, milyen kisasszony
Hullott az ölébe!

Bíborban, bársonyban,
Aranyos ruhában,
Első királynénak
Beillene bátran.

Nézhetni a napra,
Fényes csillagokra,
Csak rá nem: világszép
Nádszál kisasszonyra.

Hogy meglátta ezt a
Liliomot, rózsát:
Királyfit elfogta
Édes érzés, jóság.

Repült, ami csak rossz,
Tőle messze szállva;
Gondnak is, bűnnek is
Támadt sebes szárnya.

Kék csillag mosolyog
Fölvetett szemében,
Rózsabimbó szája
Kinyílik szelíden:

"Vizet hamar, vizet,
Bár csak egy csöppecske!
Amennyit szájába
Vesz egy kicsi fecske.

Vizet hamar, vizet,
Mert mindjárt meghalok!
Mint a letört virág,
Rögtön elhervadok!"

Üde tó vizéből
Mindjárt megitatja:
Életet fakaszt, mint
Az égnek harmatja.

Rózsa nyílik arcán,
Hej, az aranyosnak,
Világszép, világió
Nádszál kisasszonynak.

Fehér liliommal
Rózsa nyílik arcán:
Királyfi köszönti,
Édes szó az ajkán:

"Ringasson az öröm,
Te gyönyörű alak!
Soká kerestelek,
Míg megtalálalak.

De sok szenvedésem
Meg van jutalmazva –
Világszép, világió,
Borulj a vállamra!

Csókolgat, köszöntet,
Te mennyei angyal!
Fényes Nap leánya,
A jószívű Hajnal.

Ezer áldást kíván
Drága életedre,
Egy koszorút is küld,
Hadd tegyem fejedre!

Jószívű Hajnalnak
Égi koszorúja
Legyen homlokodon
Boldogság tanúja!

Örök fény szelíden
Játszadozzék véle,
Kedveset suttogjon
Minden kis levele!

Isten veled, éltem
Aranyos kincstára!
Én most haza megyek,
Jövök nemsokára.

Üveges, aranyos
Kocsin jövök érted...
Addig légy nyugodtan,
Kis gilicém, érted?

Menj erre a fára,
Lombja majd eltakar;
Szállok, mint a madár,
Itt leszek én hamar!"

Nyugtatja, biztatja
Nyájas, édes szóval –
Mielőtt elindul,
Táltos is megszólal:

"Hipp, hopp, édes gazdám,
Kísérjen szerencse!
Hazaszálló galamb
Híredet jelentse.

Hipp, hopp, fejed fölött
Dicsőség virasszon!
Légy boldog, királyfi
S világszép kisasszony!"

Három szempillantás
Nem telik beléje:
Egy nagy tüzes felhő
Nyargal ím feléje.

Szörnyen dübörögve,
Dobogva, robogva,
Mintha csak egy ménes
Vón elébe fogva.

Mintha csak odafenn
Patkók csattognának:
Szikrázó patkói
Futó paripáknak.

Feje fölött megáll
A nagy tüzes felhő,
Körülötte zúg lenn
Hajlongva az erdő.

A táltos paripa
Fölszáll a felhőbe:
Hármas vad nyerítés
Hangzik ki belőle.

Messze elhallatszik
Magas ormokon túl –
S mint valami harang,
A világ megkondul.

Háromszor kondul meg
Iszonyú kongással,
Hegyet-völgyet rázó
Nagy erős bongással.

S tovaszáll a felhő
Dobogva, robogva,
Mintha csak egy ménes
Vón elébe fogva.

Bámul a királyfi,
Búcsút int kezével;
Ameddig belátja,
Kíséri szemével.

Leveszi kalapját,
Integet a völgyből,
Vissza-visszanyerít
Táltos a felhőből.

Tűnve tűn a felhő
Távol, messze tájra:
Az ég azúrkéken
Kiderül utána.

Csókjával a napfény
Erdőt, mezőt bevon...
Fürge kis halacsokák
Játszanak a tavon.

Illatos szellőben
Lengenek a lombok,
Turbékolva járnak
Gerlicék, galambok.

Fűszál a fűszálhoz
Odasimul szépen,
Liliom a lepkét
Ringatja ölében.

A királyfi lelke
Telve boldogsággal:
Dalol a madárral,
Nevet a virággal.

Reszket a gyönyörtől
Szíve minden húrja:
Amit gondol, érez,
Furulyába fúja.

Oly édesen csendül
A tájon keresztül:
Kis tavacska tükre
Gyöngyözve megrezdül.

Visszafelel rája
Lombtakarta gallyon,
Világszép, világjő
Aranyos kisasszony.

Búbájosan szól az
Andalító ének,
Mintha varázshangon
Hárfák zengenének.

Minden ág fölzendül
A szép énekszóra,
Mintha mind tündérek
Fuvolája vóna.

Világszép kisasszony
Lomb közül, az ágról
Lemosolyg, mint angyal,
Megnyílt mennyországból.

Kéri a királyfi:
Magára vigyázzon,
Mert neki legdrágább
Ezen a világon.

S elbúcsúzik tőle,
Hazafelé indul...
Megy, megyen, mendegél
Hegyen, völgyön is túl.

Rózsás a rengeteg
Vadkopár sziklája:
Az egész világot
Egy nagy kertnek látja.

Virágos jó kedvét
Furulyába önti –
Apját, anyját otthon
Boldogan köszönti.

Lombtakarta ágon
Várja violája...
A királyfi megjön,
Íme, nemsokára.

Tizenkét hófehér,
Kócsagos paripa
Van fogva üveges,
Aranyos kocsiba.

Arany a zablája,
Selyem a gyeplője –
Aranyos huszárok
Vágtatnak előtte.

Megáll a tizenkét
Hófehér paripa:
Világszép kisasszony
Felül a kocsiba.

Födélén raja ring
Tarka pillangóknak:
Útjára mindenütt
Virágokat szórnak.

A királyfi pedig
Furulyáját fúja –
Suttog a menyasszony
Égi koszorúja.

Boldogságot suttog
Minden kis levele,
Hogy a furulyaszó
Játszadozik vele.

Kinn a város végén,
Fátyoltartó lányok,
Fehér patyolatban
Várakoznak rájuk.

Lengő fátylak alatt
Vígan bevonulnak.
Nytott ablakokból
A virágok hullnak.

Hazaérnek gyorsan
Szép furulyaszóval,
Ott az öreg király
Könnyezve megszólal:

"Ide hamar, elém,
Minden íródiák!
Írja, amit mondok,
Tudja meg a világ!

Az arany korona
Nehéz mér énnékem,
Ezennel a fiam
Homlokára tészem.

Örök dicsőséggel
Viseld koronádat!
Tiszteld, fiam, szeresd,
Apádat, anyádat!

Mi majd meghúzódunk
Egy kicsiny szobában:
Annyi hely lesz tán még
Itt a palotában.

Hol vagy, édes anyjuk?
Jer közelebb, ládd-é:
Világszép kisasszony
Lesz már a királyné."

Szaladnak a grófok,
A herceglegények...
Hozzák a koronát
Udvari személyek.

Háromszor meghajtja
Magát a hopmester –
Éljenzik az új párt
Legalább ezerszer.

Meg is koronázzák
Mind a kettőt nyomban –
S úgy élnek, akárcsak
A paradicsomban.

Virul a királyné
Égi koszorúja,
Boldogan a király
Furulyáját fúja.